

ere rigtige, og den højtærede Konseilspræsident har ikke ringeste Bevis for den Paastand, han fremsætter. Nej, skulle vi saa ikke hellere se paa Reformpartiets Samarbejde med Højre ved sidste Valgdag, der have vi nok af Beviser, thi man har fra de Herrers Side været saa uforsigtig offentligt at tilkendegive dette Samarbejde. Hvis den højtærede Konseilspræsident fulgte med, hvad der foregik oppe i Helsingørskredsen ved sidste Valg, hvad hans eget Parti foretog sig deroppe, vil han erindre, at de vedtoge og offentliggjorde en Vedtagelse om, at de vilde støtte Højrekandidaten i Helsingørskredsen. Det er rene Ord for Pengene, det er lige til at tage paa, det er Alliancen fuldstændig gennemført. Og for at give noget for noget, saa vedtog Højre dets Organisation nede i Saksøbingkredsen, og offentliggjorde en Erklæring om, at de støttede Reformpartiets Kandidat i Kredsen. Det er ogsaa rene Ord, saa er Sagen i Orden fra begge Sider. Vi hørte nylig det ærede Medlem for Maribo (Chr. Reventlow), hvordan han stod og aabenhjertigt fortalte os, at naar han var bleven valgt, skyldtes det de Stemmer, han havde faaet fra den Side ved sidste Valg, som vistnok var misfornøjet med Forslaget om den almindelige kommunale Valgret. (Chr. Reventlow: Ja, men der var en Regeringskandidat opstillet). Ja, det kan godt være, at det var mod en Regeringskandidat, men det var af den Grund, at man var sikker paa, at ellers blev den radikale valgt. Regeringskandidaten kom jo ogsaa ind som en flot Nr. 3, det var det, man opnaaede nede i Maribo. I Køge stemte Højre paa den højtærede Justitsminister (Alberti), og efter at Folketingsvalgene vare forbi, have vi set, hvordan Reformpartiet i Køgekredsen i Anledning af Valgmandsvalgene friede til Højre, om de endelig ikke vilde gaa sammen med dem til Valgmandsvalgene. Nej, det forekommer mig, at det, der foreligger i saa Henseende, er saa tydeligt, klart og bestemt, at der ikke kan tages fejl deraf. Jeg har ikke tilladt mig at nævne Langeland, fordi jeg ikke kender nogen offentliggjort Udtalelse om, hvorledes de forskellige Partier stillede sig. For mit Vedkommende tvivler jeg ingenlunde om, at det ærede Medlem for Langeland (Guldbrandsen) burde være noget taknemlig for de ikke faa Højrestemmer, der skaffede ham Valget sidste Gang. Men naar den højtærede Konseilspræsident nævnte Faaborg og Kertemindekredsen som Bevis paa en Alliance mellem de radikale og Højre,

forekommer det mig, at han lige saa godt kunde nævne et Par andre. Hvorfor nævner den højtærede Konseilspræsident ikke Frederiksværk og Fredensborg? Den højtærede Konseilspræsident maa jo vide, hvis han ellers kender noget til, hvad der foregik ved sidste Valg, at naar Højre i Øjeblikket sidder med Frederiksværk og Fredensborgkredsen, kunne de ene og alene takke den højtærede Konseilspræsident og hans Meningsfæller for denne Sejr. Havde de ikke stillet deres Folk op i disse to Kredse, var det heller ikke Højre, der havde dem nu. Man kan sige om Faaborg og Kerteminde, hvad man vil, saa er det dog saaledes, at Reformpartiet sidder inde med dem og Højre ikke har faaet dem, men hvad Fredensborg og Frederiksværk angaar, maa de indrømme, at det er nu Højremænd, der repræsenterer dem; det er den Gerning, de gjorde, som i første Række bære Prisen for, at det nu ere Højremænd, som sidde inde med de Kredse. Det var Samarbejdet mellem det radikale Venstre og Højre. Saa komme vi til det andet Samarbejde, som jeg ogsaa synes er ganske interessant, og som det ogsaa er værd at ofre en lille Omtale ved denne Lejlighed, det er Samarbejdet mellem de moderate og Reformpartiet. Det var et Samarbejde, som blev født i Dølgemaal paa Mødet i Odense, det var der, den højtærede Konseilspræsident lagde Grundlaget for det. Jeg har set ham til en vis Grad rost, fordi han havde Mod til at vove dette Skridt, at gaa ind paa Samarbejdet med de moderate. Jeg synes nu ikke, at Modet var saa stort, al den Stund det var den højtærede Konseilspræsidents Liv som Konseilspræsident, der skulde reddes. Han vovede sig ikke i Brechen for at redde andre, for at redde de moderate, thi de kunde ikke reddes, de tabte alligevel ved Valgene. Det, at han havde det Mod at gaa til de moderate for at faa deres Hjælp, havde ikke saa stort at sige, skønt jeg skal jo godt indrømme, at noget Mod skulde der til; dersom vi husker en Smule paa, hvad der var foregaaet mellem de moderate og den højtærede Konseilspræsident, inden han friede til dem i Odense, maa vi indrømme, at et vist Maal af Mod skulde der til. Vi maa huske, at det var den højtærede Konseilspræsident, der 90erne igennem slog fast ubønhørligt og skarpt om de moderate fra Møde til Møde, at de moderate vare upaalidelige Medarbejdere. Det var den højtærede Konseilspræsidents Udtryk, som han fandt aldeles passende om dem. Nu møder han i Odense og